

Den egoistiske kvinde

Deborah. Tænk sig, at mine forældre gav mig det navn. Opkaldt efter den eneste kvindelige dommer og profet i vores lands, Israels, historie. Hende, som folk flokkedes om for at høre, hvad hun havde at sige. Mit liv er helt modsat. Alle holder sig fra mig - godt på afstand for ikke at blive urene. Nogle gange tror jeg, jeg er ved at blive skør. I 12 år har jeg været forbandet. Uren. Farlig. Uden for fællesskabet. Bare på grund af blødninger, der ikke vil stoppe. Jeg kan næsten ikke huske, hvordan det var at være normal. Men jeg husker alligevel godt at leve og have en familie. Jeg husker at smile og grine. At kramme mine børn og mine venner. Dengang jeg ikke var uren.

Nu sidder jeg her og er ikke bare uren og ensom, men også fattig. Jeg har brugt alle mine penge på læger for at se, om jeg ikke kunne blive rask. Blive ren igen, så andre ikke blev smittet af at røre mig. Jeg forstår jo godt, at de holder afstand. Hvis de rører mig, bliver de selv urene i syv dage. Det er lang tid ikke at kunne være hos sin familie, ikke at arbejde, eller røre ved nogen. Men selv om jeg forstår dem, så gør det stadig ondt. For mig er det jo ikke syv dage - det er en evighed. Det er hele mit liv. Jeg har ingen at tale med. Ingen at være sammen med.

I morgen kommer han endelig. Jesus af Nazareth. Men jeg er bange for overhovedet at håbe. Jeg tør næsten ikke indrømme, at jeg tror på ham. Nu har jeg længe hørt om alle de mirakler, han udfører. De siger, at man kan få et helt nyt liv ved at møde ham. Det er jo næsten ikke til at tro. Og alligevel så kan jeg mærke, at jeg helt inderst inde i mit hjerte tror på, at hvis jeg bare rører ham, så bliver jeg helbredt.

Der er altid mennesker omkring ham. Så jeg bliver nødt til at snige mig gennem mængden for at komme tæt på ham. Og tænk, hvis det bliver opdaget! Min mave knuger sig sammen ved tanken. Så skal alle dem, jeg har rørt ved være urene i syv dage. Og hvis jeg har nået at røre Jesus, så skal han også være uren. Tænk sig at være kvinden, der gjorde Jesus uren. Så bliver jeg endnu mere udstødt, end jeg er i forvejen.

Men jeg vil gøre det alligevel. Jeg udsætter alle de andre for fare, og jeg bryder loven. Men nu vil jeg altså tænke på mig selv. Hvis der er en chance for at blive helbredt, så må jeg smitte alle de andre. Selv Jesus. Jeg kan ikke holde ud at leve på den her måde mere.

-

Menneskemængden er tæt, så Deborah må mase sig frem. Til at begynde med tæller hun, hver gang, hun rører ved nogen: Én smittet, to smittede, tre smittede... Men da hun når 30, holder hun inde. Hvad nytter det alligevel? Flere hundredvis af

mennesker flokkes om Jesus for at høre, hvad han har at sige, og hver gang han går fra det ene sted til det næste, følger skaren med, så folk maser sig tæt forbi. Deborah kan se, hvordan Jesus' venner ihærdigt prøver at skærme ham og skabe rum omkring ham, men det vil ikke lykkes. Folk skubber hinanden for at komme tæt nok på til at kunne høre hvert et ord, der falder fra Jesus' mund. Det er aldrig til at vide, om han netop nu vil sige noget vigtigt. Deborah trænger sig forbi en flok gamle mænd og op på siden af en høj kvinde. Hun er så tæt på nu, at hun kan se, hvad der foregår henne ved Jesus. En mand er faldet på knæ foran ham. "Hun er kun 12 år, Herre. Du må redde hende! Kom nu med mig!" Den høje kvinde ved siden af Deborah vender sig mod hende og spærrer dramatisk øjnene op: "Hans datter er ved at dø af en eller anden sygdom," hvisker hun så gennemtrængende, at hun lige så godt kunne have talt højt, "så nu vil han ha' Jesus til at gå med sig hjem." En mand bag ved dem tysser højlydt: "Hold nu mund, vi andre vil også gerne høre." Den høje kvinde vender øjne til Deborah, men smækker så læberne fast sammen og drejer igen ansigtet for at følge begivenhedernes gang omkring Jesus.

Deborah strækker sig for bedre at kunne se. Manden må have hørt om nogle af de mirakler, Jesus har udført, ligesom hun selv har. Nu rejser han sig fra sine knæ, kan hun se. Han peger lige mod menneskemængden, hvor hun står og begynder at gå. Jesus går med. Deborah ser sig omkring. Alle ser på Jesus og manden med den syge datter. Det må være nu, hun skal slå til for ikke at blive opdaget. Hun stikker en arm ind foran den høje kvinde og skubber sig forbi hende hen i retning af Jesus. Kvinden kommer med et vredt udbrud, men det er Deborah vant til. Alle prøver at komme forbi hinanden. Alle tænker på sig selv, så at hun også gør det, vækker ingen mistanke, konstaterer hun for sig selv og skubber en gammel kvinde til side med albuen.

En mand står pludselig fast foran hende og lader sig ikke rykke. "Hold tilbage!" råber han og ser vredt ud over mængden. Det er en af Jesus' venner, en af de disciple, som følger ham overalt. Han ser træt ud, og Deborah lader kort tankerne strejfe alle de menneskemængder, han må have stået i og råbt. Og nu er de så her, pludselig på vej hjem med denne mand for at helbrede hans datter. Disciplen vender sig væk fra Deborah mod en mand, som forsøger at bore sig ind mellem ham og en anden discipel. "Hold så op med at skubbe!" råber han, og træder helt tæt på den påtrængende mand, så der opstår et hul bag ham ind mod Jesus. Lynhurtigt synker Deborah på knæ og kravler bag om disciplens fødder. Hendes hjerte banker så højt, at hun selv kan høre det, men hun er vant til at gøre sig lille og kommer igennem, uden han opdager det. Næsten inden for Deborahs rækkevidde trænger Jesus sig forbi tæt bag manden med den syge datter. Nu er det nu! Hun kaster sig med fremstrakte arme mod Jesus, som netop da træder et skridt længere væk. I luften strækker Deborah kroppen et sidste stykke og mærker kanten af Jesus' kappe ramme spidsen af sin langefinger, inden hun lander hårdt på jorden.

Pludselig står verden stille. Deborah ligger i støvet og mærker en varme brede sig fra det sted i maven, som så længe har været uhelbredeligt, og ud i hele kroppen. Langsomt trækker hun benene op under sig og rejser sig op. Mærker efter. Smerten i underlivet er væk. Hun burde skynde sig væk, men hun er underligt rolig indeni. Hun kigger op. Verden STÅR virkelig stille. Den asende, masende folkemængde er i ro. Alle kigger de på Jesus, som også er standset og nu står få skridt fra hende. Hans stemme bryder roen: "Hvem var det, der rørte ved mig?"

Der er stille lidt. Deborah mærker sit ansigt begynde at prikke. Det her var jo ikke meningen. Så taler Jesus' ven, den trætte discipel: "Jamen, Jesus, hele mængden maser sig jo ind på dig, og så spørger du, hvem der har rørt ved dig? Omkring 100 mennesker vil jeg tro!" Jesus ser roligt på discipelen. "Ja, men der var nogen, der rørte ved mig med vilje, for jeg kunne mærke, at der gik kraft ud af mig." Han kigger sig omkring. Folk får travlt med at se ned. Dem, der har skubbet sig helt tæt på ham træder lidt tilbage som for at vise, at det ikke er dem, det drejer sig om, og pludselig står kun Deborah tilbage foran ham. Jesus betragter hende. Han venter på svar. Benene begynder at ryste under Deborah, og hun synker sammen foran ham med hænderne for ansigtet, men der er ikke noget at gøre. Hun er afsløret. "Det var mig," presser hun ud uden at flytte hænderne. "Det var ikke meningen, du skulle mærke det." Deborah venter på Jesus' svar, men han siger ikke noget. Langsomt fjerner hun hænderne og kigger op. "Jeg har haft blødninger uafbrudt i 12 år". Et gisp går gennem forsamlingen, og folk omkring Deborah og Jesus trækker sig hurtigt længere tilbage. Kun Jesus bliver stående, han ser uforstyrret på hende, mens hun fortsætter: "Jeg har været uren så længe. Du var mit sidste håb."

Den trætte discipel fnyser højt bag Deborah: "Og så syntes du, du skulle komme her og smitte Jesus og os alle sammen bare for, at du selv skulle blive helbredt? Hvad er der galt med dig?" Deborah ser bønfyldt på Jesus: "Men du HAR helbredt mig. Du har gjort mig rask!" Så bøjer hun nakken og venter på dommen. Vreden. Slagene. Men intet sker. Så mærker hun ham pludselig helt tæt på. Deborah løfter forsigtigt hovedet og ser Jesus lige i øjnene. Han har sat sig på hug ved siden af hende og rækker nu ud. Ikke for at slå, men for at lægge hånden på hendes skulder. En varme breder sig fra den og ud i hele hendes, Deborahs, krop. Ingen har rørt hende med vilje i 12 år. Jesus holder hendes blik fast. Så smiler han. "Din tro har reddet dig," siger han blidt, "du kan roligt gå hjem". Al frygten forsvinder ud af Deborahs krop, så hun et øjeblik falder sammen igen. Men hun er ikke længere tung. Nu er hun let. Så let, så let, tænker hun og smiler til Jesus gennem tårerne, der ligesom bare flyder ud af hende. Så længe er hun blevet undgået af både Gud og mennesker, men Jesus ser hende i øjnene. Han rører ved hende. Forbandelsen er hævet.

Jesus flytter sin hånd fra hendes skulder og rækker hende den i stedet for at hjælpe hende op at stå. Deborah tager den, men hun behøver egentlig ikke nogen hjælp. Hvis

hun ville, kunne hun flyve. Hun mærker Jesus give sin hånd et klem, og så går verden i gang igen. Manden med den syge datter hiver utålmodigt i Jesus' anden arm, og de to mænd sætter i bevægelse sammen med resten af folkemængden, som fortsætter deres skubben og masen, som om der ikke lige var sket et mirakel foran dem. Deborah står stille midt i trængslen og smiler. Så løber hun.

-

Jeg løb. Nej, jeg fløj, gennem byen. Forbi de huse, hvor jeg så længe ikke havde været velkommen. Brønden, hvor jeg nu igen måtte hente vand. Hjem til min familie, hvor jeg endelig. Endelig! måtte tage mine børn i armene. De sad ude foran huset, da jeg kom løbende ad den støvede vej. Stenene skar sig ind i mine fødder, men jeg var ligeglad. Jeg var rask. "Jeg er rask! Jeg er helbredt!" råbte jeg igen og igen, allerede inden jeg overhovedet var inden for hørevidde. Da mit råb nåede mine børn, løftede de hovederne for at se, hvilket galt menneske, der nærmede sig. Så kom de på benene. Min ældste søn var den første, der nåede frem til mig. Ikke længere et lille barn, som da jeg sidst omfavnede ham, men en ung mand. Aldrig, aldrig i hele mit liv har jeg grædt og grinet, som da jeg endelig kunne lukke armene om mine børn igen. Vi mennesker hører til hos hinanden.

Nu sidder jeg her alene i stilheden, som jeg er vant til. Men jeg er ikke ensom mere. Hele dagen og halvdelen af natten med har vi festet. Det skete virkelig, det, jeg ikke turde håbe på og alligevel troede af hele mit hjerte. Jeg er helbredt! Endelig er det, som om mit navn passer. Hele aftenen er venner og naboer kommet over og har villet høre mig fortælle historien om, da jeg mødte Jesus, og Gud så mig i øjnene.

--

Af Krista Korsholm Bojesen og Sophie-Lønne Reil Hundebøll